

Právě jsme dosnídali a zbědovaně vyhlíželi z okna, za nímž stále ještě vířila mléčná mlha. Působila zcela neprostupně a na skleněných tabulkách jako by ulpívaly její olejnaté kapky.

Posadil jsem se ke krbu, abych si přečetl noviny, ale Holmes se ke mně nepřipojil. Z duše nesnášel nicnedělání. A tak raději přecházel po našem obývacím pokoji sem a tam, okusoval si nehty a občas poklepal prsty na nábytek.

„Je v těch novinách něco zajímavého, Watsoně?“ zeptal se.

„Píše se tu o možnosti

válečného konfliktu a případné změně vlády,“ odpověděl jsem, přestože mi bylo jasné, že měl určitě na mysli nějaký zajímavý zločin.

Znechuceně zavrčel a pokračoval v korzování po místnosti.

„Londýnští zločinci jsou naprostí hlupáci,“ posteskl si naříkavým hlasem. „Jen se podívejte z našeho okna, příteli. Kolemjdoucího spatříte sotva na vteřinu, než v té příšerné mlze zase zmizí. Dnes by se mohl zloděj či vrah potulovat po Londýně jako tygr v džungli – tiše a bez povšimnutí.“

